

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce X se sídlem X, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Bubeníčкова 42, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti osoby zúčastněné na řízení X, se sídlem X, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 47859/2014 ze dne 28. 5. 2014, ve věci umístění stavby,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 47859/2014 ze dne 28. 5. 2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bruntál

(dále jen „stavební úřad“), č. j. MUBR/2894-14/poh-Výst. 9314/2013/poh ze dne 10. 1. 2014. Prvostupňovým rozhodnutím bylo na základě žádosti zúčastněné osoby povoleno odstranění staveb „rodinný dům č. p. X v obci X“ na pozemku st. p. 62/1 v kat. úz. Nové Heřmínovy.

Žalobce namítl, že ve správním řízení nebylo postaveno najisto vlastnické právo ke stodole. Správní orgány vycházely z kupní smlouvy ze dne 30. 11. 2009, jejímž předmětem byl prodej rodinného domu č. p. Xs příslušenstvím, specifikovaným ve znaleckém posudku. Z uvedeného posudku vyplývá, že nerodinnému domu přináleží objekt hospodářské budovy (stodoly). Dle žalobce mělo být ve věci nařízeno ústní jednání a řešena otázka vlastnictví stodoly, neboť tato se nachází na pozemku žalobce a není zapsána ve veřejném seznamu. Žalobce poukázal na superficiální zásadu v novém občanském zákoníku a uvedl, že s ohledem na své vlastnictví k pozemku má zato, že je vlastníkem i na něm stojící stavby stodoly. Porušení svých práv spatřuje v tom, že správní orgány umožnily osobě, která neprokázala vlastnictví ke stavbě stodoly, její odstranění.

Žalobce dále uvedl, že sice 26. 7. 2013 písemně souhlasil se vstupem na svůj pozemek za účelem demolice předmětných nemovitostí; tento jeho souhlas je ovšem jednostranným a odvolatelným právním jednáním; podáním odvolání byl tento souhlas odvolán. Kdyby stavební úřad vedl ústní jednání nebo dal žalobci možnost se písemně vyjádřit k řádně opatřeným a provedeným důkazům, pak by žalobce úřadu zpětvzetí svého souhlasu sdělil.

Žalovaný dle žalobce rovněž nesprávně reagoval na jím v odvolání vznesenou námitku podjatosti vůči oprávněným osobám, provádějícím odvolací řízení. Žalovaný o této námitce nerozhodl samostatným usnesením, ale vydal bez dalšího konečné rozhodnutí.

Za zásadní procesní pochybení pak žalobce považuje skutečnost, že stavební úřad neprováděl dokazování zákonem stanoveným způsobem. Žalobce má zato, že správní orgány jsou povinny každou listinu, která je podkladem pro vydání rozhodnutí provést postupem dle § 53 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Tuto vadu nelze zhojit tím, že správní orgán dá účastníkům možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí postupem podle § 36 odst. 3 s. ř. Navíc v projednávané věci byla tato možnost účastníkům dána současně s oznámením zahájení řízení, tedy před zahájením dokazování. Na okraj pak žalobce poznamenal, že účastníkům byla poskytnuta extrémně krátká lhůta k seznámení se s podklady a navržení případných dalších důkazů (2 pracovní dny).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 9. 2014 uvedl, že pokud se týče vlastnictví stodoly, vycházel z předložené kupní smlouvy, kdy žalobce zpochybňování této smlouvy nezaložil na žádných konkrétních argumentech či důkazech; navíc poukázal na ustanovení § 3055 odst. 1 nového občanského zákoníku, který ve vztahu k dosavadním stavbám stojícím na cizím pozemku prolamuje superficiální zásadu. K námitce odvolatelnosti souhlasu se vstupem na pozemek žalovaný odkázal na ustanovení § 141 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), jak to ostatně učinil již v napadeném rozhodnutí. K námitce podjatosti žalovaný uvedl, že v odvolání žalobce vznesl tuto námitku jak proti stavebnímu úřadu, tak proti krajskému úřadu. Ve vztahu ke

stavebnímu úřadu byla tato námitka opožděná. Námitku proti krajskému úřadu pak formuloval jako „případnou“. K námitce, že řádně nebyl proveden důkaz listinou, žalovaný poukázal na to, že žalobce žádnou listinu k důkazu nenavrhнул; dle žalovaného je třeba rozlišovat mezi důkazem a dalšími podklady řízení. Pokud stavební úřad dal možnost účastníkům vyjádřit se k podkladům rozhodnutí již společně s oznámením o zahájení řízení, pak toto je v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 21/2009-243 ze dne 26. 2. 2010. Pokud se týče délky lhůty k vyjádření k podkladům rozhodnutí, pak stavební úřad nejprve stanovil desetidenní lhůtu pro navrhování důkazů či činění jiných návrhů a až následně stanovil namítanou dvoudenní lhůtu; navíc žalobce žádné vyjádření nepadal ani po uplynutí uvedené lhůty.

Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

U jednání dne 24. 5. 2017 strany setrvaly na svých stanoviscích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 12. 8. 2013 ohlásila zúčastněná osoba stavebnímu úřadu odstranění staveb „rodinný dům č. p. X v obci X“ na pozemku st. p. 62/1 v kat. úz. Nové Heřmínovy. Protože se záměr dotýkal práv třetích osob, stavební úřad rozhodl, že ohlášený záměr projedná v řízení. Opatřením ze dne 9. 12. 2013 oznámil účastníkům řízení, že dnem podání ohlášení bylo zahájeno řízení o odstranění stavby a dále dal účastníkům možnost vyjádřit se ve lhůtě 2 pracovních dnů od uplynutí desetidenní lhůty, v níž mohou navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy. Možnosti navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním žádný z účastníků nevyužil. Rozhodnutím č. j. MUBR/2894-14/poh-Výst. 9314/2013/poh ze dne 10. 1. 2014 stavební úřad povolil odstranění předmětných staveb. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním ze dne 23. 1. 2014, doplněným podáním ze dne 9. 2. 2014. V odvolání namítal, že vlastnické právo ke stodole není předmětem zápisu v katastru nemovitostí, a proto je sporné. Vlastníkem by mohl být on jakožto vlastník pozemku pod stodolou. Ke sporné otázce vlastnického práva mělo být nařízeno ústní jednání. Žalobce dále tvrdil, že nikdy neudělil právo vstupovat na své pozemky za účelem odstraňování staveb. Žádné z důkazů nebyly provedeny řádným způsobem, neboť s nekonalo ústní jednání a listiny ani nebyly provedeny mimo ústní jednání postupem podle § 51 odst. 2 s. ř. V řízení rozhodoval v 1. stupni orgán města, které má na předmětu řízení přímý ekonomický zájem; žalobce dále uvedl, že vede aktivní soudní spory s Moravskoslezským krajem, a proto případnou námitku podjatosti uplatní poté, co bude určeno, kdo bude o odvolání rozhodovat. Zúčastněná osoba se k odvolání vyjádřila dne 4. 3. 2014, kdy poukázala z hlediska vlastnictví na obsah kupní smlouvy

ze dne 30. 11. 2009 a uvedla, že souhlas ke vstupu na pozemky žalobce byl dán 26. 7. 2013 starostou žalobce; poukázal též na rozdíl mezi výkonem samostatné a přenesené působnosti správních orgánů. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto a potvrzeno napadené rozhodnutí. Žalovaný především poukázal na koncentrační zásadu zakotvenou v § 82 odst. 4 s. ř. K otázce vlastnictví stodoly pak odkázal na citovanou kupní smlouvu. K otázce ústního jednání uvedl, že toto není ze zákona povinné. K otázce vstupu na pozemky žalobce poukázal na jeho souhlas ze dne 26. 7. 2013 a na ustanovení § 141 stavebního zákona. Ze samotného ohlášení odstranění stavby a jeho příloh vyplývaly všechny skutečnosti potřebné pro rozhodnutí ve věci. K § 53 odst. 6 s. ř. pak uvedl názor, že se vztahuje jen na listiny, které nezůstávají součástí spisu; u ostatních toto nemá význam, neboť účastníci se s nimi mají možnost seznámit v rámci úkonu dle § 36 odst. 3 s. ř., tj. v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním. K námitkám podjatosti uvedl, že ve vztahu k prvostupňovému orgánu je zjevně opožděná a ve vztahu k nebyla formulovaná jako „případná“, která do vydání rozhodnutí nebyla uplatněna; žalovanému samotnému žádní skutečnost, zakládající pochybnost o nepodjatosti známa nebyla.

O jednotlivých žalobních bodech soud uvážil následovně:

Námitky žalobce uplatněné v tomto řízení jsou po obsahové stránce zčásti totožné s odvolacími námitkami proti rozhodnutí stavebního úřadu. Není-li dále uvedeno jinak, akceptuje soud jejich vypořádání v napadeném rozhodnutí a odkazuje na ně.

Pokud se týče vlastnického práva zúčastněné osoby ke stodole, pak soud má zato, že v řízení před stavebním úřadem nevyplynula žádná pochybnost ohledně tohoto vlastnictví, naopak bylo podloženo kupní smlouvou ze dne 30. 11. 2009. Námitky žalobce, vznesené až v odvolacím řízení, byly učiněny po uplynutí koncentrační lhůty stanovené v § 82 odst. 4 s. ř. a navíc nikterak konkrétně vlastnické právo nezpochybňovaly.

Pokud se týče nenařízení ústního jednání, pak soud uvádí, že v řízení v prvním stupni nevyplynula najevo žádná skutečnost, která by nasvědčovala skutečnosti, že by nařízení ústního jednání bylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné (§ 49 odst. 1 s. ř.). Pokud žalobce tvrdí, že by u ústního jednání vzal zpět svůj souhlas se vstupem na pozemky, pak soud k tomu poznamenává, že žalobci nic nebránilo takovýto souhlas vzít zpět i mimo jednání. Zpětvzetí souhlasu nebylo v odvolání učiněno výslovně, a mimoto žalovaný správně poukázal na skutečnost, že existence souhlasu není *conditio sine qua non* pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby, neboť pro vytvoření podmínek k odstranění stavby může stavební úřad uložit těm, kteří mají vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním pozemkům či stavbám na nich, aby umožnili provedení prací ze svých pozemků nebo staveb, pokud mezi zúčastněnými osobami nedošlo k dohodě, jak stanoví § 141 stavebního zákona. Tvrzení žalobce, že toto ustanovení lze užít jen v případě, že podkladové rozhodnutí je vydáno *ex offio* (nikoli na návrh) nemá žádnou oporu v textu zákona. Ba přímo o opaku svědčí skutečnost, že uložení povinnosti dle

§ 141 stavebního zákona se týká realizace stavebních rozhodnutí vzešlých z ryze návrhových řízení (např. provedení či změna stavby).

Pokud se týče námitky vadného vyřízení námitky podjatosti, pak se soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že v případě podjatosti prvostupňového orgánu byla námitka podána opožděně a v případě druhostupňového orgánu nebyla námitka podána vůbec. Avízo množného budoucího podání námitky podjatosti nezakládá správnímu orgánu povinnost se s tímto jakkoli vypořádávat, nebyly-li jemu samotnému známy skutečnosti, zakládající pochybnosti o nepodjatosti úředních osob. Námitka systémové podjatosti žalovaného ve správním řízení uplatněna nebyla. Nelze se jí proto věcně zabývat.

K námitce, že důkazy listinami nebyly v řízení provedeny zákonným způsobem, soud odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 157/2012-40 ze dne 13. 3. 2013. Nejvyšší správní soud tehdy dospěl k závěru, že správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 s. ř., tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou. Důvody tohoto závěru jsou ty, že přítomnost při provádění důkazů slouží k tomu, aby se účastníci mohli lépe seznámit s jejich obsahem (komplexně všemi vjemy vnímat výpověď svědka, ohledávaný předmět apod.) a v návaznosti na to se detailněji vyjádřit k důkazu. Je-li však jako důkaz prováděna listina, nezmění se vnímání tohoto důkazu, jestliže se s ním účastník seznámí v rámci seznámení se s podklady řízení, a nikoli postupem dle § 51 odst. 2 s. ř. či při ústním jednání. Podepsaný soud poznamenává, že toto jsou důvody, které by vedly k nevyhovění žalobnímu bodu i pro případ, že by soud dospěl k závěru, že procesně správný je v daném případě postup dle § 51 odst. 2 s. ř. Správní soudy totiž nejsou strážci procesní bezvadnosti řízení, nýbrž ochránci veřejných subjektivních práv účastníků řízení. Proto i procesní pochybení bez vlivu na veřejná subjektivní práva účastníků nejsou způsobilá přivodit zrušení napadeného rozhodnutí. Soud závěrem podotýká, že citovaný rozsudek nepředstavuje judikaturní ojedinělost, nýbrž navazují na něj i jiné rozsudky správních soudů (viz např. odst. 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 80/2016-30 ze dne 24. 8. 2016, publ. pod č. 3466/2016 Sb. r. NSS; rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 46 A 53/2015-49 ze dne 24. 1. 2017 či rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 45/2014-66 ze dne 20. 12. 2016).

Nedůvodná je i návazná námitka, že stavební úřad dal účastníkům možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 s. ř. již v rámci opatření, kterým rovněž oznámil zahájení řízení. K tomu soud opakuje odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 21/2009-243 ze dne 26. 2. 2010, podle nějž není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 s. ř., pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit. V projednávané věci však v prvostupňovém řízení k žádné aktivitě účastníka nedošlo ani spis nebyl z moci úřední jakkoli doplněn, proto je námitka žalobce nedůvodná.

K malé délce lhůty soud uvádí, že správní orgán není vázán žádnou minimální zákonnou lhůtou; navíc bylo možno na základě žadatelem předložených listin důvodně předpokládat, že v řízení nebudou uplatňovány návrhy a důkazy směřující proti žádosti (zejména s ohledem na to, že jediným dalším účastníkem řízení kromě žadatele byl žalobce, jehož souhlasné stanovisko bylo doloženo). Žalobce navíc nepředložil nic ani po uplynutí stanovené lhůty, takže není zřejmé, jak mohlo být stanovením tvrzené příliš krátké lhůty dotčeno jeho veřejné subjektivní právo, které by bylo předmětem soudní ochrany v nyní prováděném přezkumu.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšný žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Její aktivita v řízení nevykazovala znaky mimořádnosti, jež by výjimečné přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 24. května 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu